

Oud-leerlingen aan het woord

Rudy Temmerman: een oud-leerling als topjockey

(KA1, 1968, klas 3WB)

Een schoolloopbaan vertaalt zich niet enkel in prestaties voor vakken. Er zijn leerlingen die tijdens hun traject een opvallende keuze maken: de school vaarwel zeggen, een totaal andere richting aan het leven geven en bovendien succesvol zijn. Dat was het geval bij onze overleden schoolkameraad Rudy Temmerman (03 maart 1952 - 15 februari 2019).

Rudy woonde tijdens zijn atheneumperiode in de Edith Cavellstraat achter de H.Serruyskliniek. Hij kwam met zeer puike resultaten van de Leopoldschool. Luc en ikzelf waren respectievelijk Albert- en Moreauxjongens. We waren met ons drieën dus authentieke leerlingen van het stadsonderwijs! Misschien hebben we ooit nog tijdens het jaarlijkse openluchtfeest in de piste naast elkaar gemarcheerd en geturnd. Wie weet?

In het schooljaar 1963-1964 zaten we samen in het 6^{de} Voorbereidende D. Een nieuwe schoolomgeving met een grauwe speelplaats en veel onbekende gezichten. Er zaten toen liefst 145 leerlingen in 5 parallelle klassen. De strenge Maurice Defeverre was onze onderwijzer. Hij kon met barse stem cynisch - soms sarcastisch - uit de hoek komen in een klas van 29 veelal stille leerlingen. Het was voor ons dan ook wennen aan dat klasklimaat.

M'n kameraad Luc, die Rudy toch iets beter kende, schetst hem als klein van gestalte, niet opvallend en rustig in de klas. Beiden



hadden ook een bijzondere band via zus Ingrid (Lyceum 1946), die jarenlang werkzaam was als apotheekbediende bij Lucs vader in de Ooststraat (met het faillissement van de S.E.O. verdwenen).

Ik zelf herinner me nog dat Rudy - tijdens een onbewaakt moment in de les - het opeens had over paarden in de wijk Mariakerke. Voor ons voetballers, die de autoluwe straten en pleintjes met de bal onveilig maakten, een onbekende en vreemde wereld. Maar paardrijden vonden we op zich toch veel sympathieker dan de in die tijd elitaire sporten tennis en hockey. Opmerkelijk was dat niemand in de familie Temmerman iets met paarden te maken had, tot dat Rudy naar de manege in Mariakerke wilde om paard te rijden. In de vakanties en weekends fietste hij zelfs naar een manege in Wilskerke om de stallen te kuisen. Daar ontmoette hij de befaamde trainer Freddie Carré en die heeft voor hem het pad als jockey uitgestippeld. Carré heeft Rudy opgeleid en gestimuleerd om carrière in deze sporttak te maken.

Vier jaar later zaten we opnieuw met ons drieën samen, ditmaal in 3 Wetenschappelijke B. Dit was een nog grotere aanpassing dan in het 6^{de} Voorbereidende D. We moesten toch even slikken als de bevroren scheikundeleraar Roger Houvenaghel in de eerste les verkondigde dat velen van de klas hier niet op hun plaats zaten! Los van 'Mazoutjes' markante uitspraak was Rudy ondertussen zo betrokken in het wereldje van de paarden, dat hij zijn studies na 3WB heeft beëindigd. Het is een understatement om te stellen dat de ouders daar niet zo gelukkig mee waren. Rudy had slechts één doel voor ogen om zijn droom te realiseren en niets of niemand zou hem dat verhinderen.

Op zestienjarige leeftijd trok hij in z'n eentje naar Sterrebeek. In die tijd het mekka van de Belgische paardensport. Hij mocht bij Freddie Carré inwonen en trainen. Een buitenkansje, die Rudy met beide handen heeft gegrepen.



De ontgoocheling van de ouders maakte snel plaats voor fierheid toen de talenten van Rudy geleidelijk ontbolsterden.

Hij koerste op alle grote renbanen in binnen- en buitenland, vooral Frankrijk, en behaalde verschillende prijzen. Zijn specialiteit was de steeple met hoge afrasteringen en greppels. Wij niet-kenners vinden deze discipline levensgevaarlijk, maar volgens zijn echtgenote Isabelle (ULB) heeft Rudy geen onfortuinlijke valpartijen met ernstige kwetsuren meegemaakt. Rudy volbracht een huzarenstukje door in 1973 de 'Grote Steeplechase van Waregem' te winnen, één van de meest prestigieuze koersen in Europa met de Gaverbeek als blikvanger. Hij ontving in 1975 ook 'La Cravache d'Or' in obstakel: een bekroning voor een uitzonderlijk wedstrijdjaar in de koersen. Kortom, Rudy was gewoonweg een topjockey.

Rudy heeft gekoerst tot 1980, daarna heeft hij als trainer gewerkt en dan als valet jockey voor de paardenkoersen. Nadien heeft hij tot aan zijn pensioen bij de bereden Rijkswacht gewerkt als verzorger (kazerne Etterbeek). Daar kon men zijn ervaring en expertise ten volle benutten.

Na liefst 50 jaar hadden Luc en ikzelf via Facebook opnieuw contact met Rudy gezocht. Hij was nog steeds sterk begaan met de paardensport, geregeld woonde hij wedstrijden bij en verbroederde hij met oud-collega's. Daarnaast was de natuur verkennen in de omgeving van Overijse met zijn echtgenote en twee kinderen echt zijn ding. Rudy zette zich af tegen alle vormen van racisme en discriminatie. Dat was hem ten voeten uit: rustig maar vastberaden voor zijn opvattingen uitkomen en dit met een humane blik op het leven. Dat onze schoolkameeraad in vrede moge rusten.

Henri Christiaen & Luc Wybauw - 1 WB 1970

